

lahkuda; olli ju nii luütiline teissteaga lääksi viina juures istuda — sedus oli nii väinne ja õgav. Ets valjude nõnda mõtle. Sellepärast ei olnud ta ju halb inimene. Vidi ta oise nõnda tulema. Mis oitab nüüd tööt lähetsimine. Surnuud on surnuud — tema oma naist surnuust üles ei õrata. Aga tema peab lapsele elama — elama ja peatoidust muretsema. Ja laine olema. Sest laupäewast saadis enam ta lõrtsi ei lähe — tööt põri aeg on tema lapsele Annale. Jumal teab, kui louna ta la seda õrna taimeteli töhib rawitseba? Wana tädi, kes tema palve peole tema ja lapsega linna osus elama, arvab ka, et laps enam louna ei ole, temal on „üleilmilised“ filmid. Isa arwas, et ta oma lapse usalduse jäalle töötadab, kui ta sedusfääst lahkuub ja teise paika osub elama. Aga tema loodus ei läinud mitte täide. Ema surmast saadis on laps illa väinne ja surb. Isa katub igapidi lapse usaldust ja armastust töötada, ta tahab temaga mängida, tema suust diskamiise healt kuulda. On ta ju, hoolimata baigusest, emoga mänginud ja nolja teinud, kui ema tema puppesid puhasdas ja seal juures loulusid laulid. Kui Annale ommetegi omad läele sed temaga järele wälja sirutatud ja talle suud annatud. Siis tunneks ta, et ta ema lapse ees on armu leidnud! Kõik ootamine on aßjata. Surnuud ema on seda tööt hauda viinud. Hirmuga vaatab laps isa otsa, ja midagi ei tee temale enam rõõmu. Igal laupäewa öötul läheb ta pärast valgasoomist poodi ja ostab ema lapsele mänguasjus, maiusevalafest ja mõned riidetülid. Ja kui isa annetega sedu tuleb ja nad lapsele sülle paneb, mostab laps üsna viisalt: „Lähnen wâga, isa!“ Aga rõõmuhealt pole kuulda

lapse suust, ja aßjata ootab isa lapse poolt suvandmist. Oma last sellele sundida ta ei taba. Isa tunneb elatwalt, see laps on tema fohtumõistja; lapse argdus on tema trahw tehtud paru eest. Illa rääkmine muljub süütundmine tema hingel on loorem ja sagebasti igatseb ta metsilult oma naelega toisu jaada, noelega, kes nii hea ja puhas oli, ja surema pidi, sest et ta tema väestu nii halastamata oli! Sest seda ta loeb igapäew oma lapse filmadest, mis uuesti tema peale kaebab tööstawad. Kas ta siis ju tõllalt ei ole kannatanud?

Ets tema oma naist tööge enam tunne waja olewat, naist, kellega ta nii louna önnelisult elanud, tunni ta jooma-haiguse tütketesse lange? —

Jälle on laupäew. Ta läib tööt poednad läbi ja oßib oma lapsele aßju, mis teda rõõmustasid. Ehet ta leiab midagi sündsat. Aga läib ilmaegu. Annatesel on need aßjad tööt ju olnud, ja nad ei ole talle mitte rõõmu teinud. Noemalt on ta ehet naeratanud. Oh, laps läheb illa nõdremassis, tema palgele sed illa õhemassis. Ülimols saabab ta veel la oma lapse, ta läheb ära ema juure; siis on nad kaks ühendatud ja tema ütsina, nende seltfist wälja lüfatud!

Poeafante pealt ei leia ta midagi, tema läheb edasi, tunni majad ära löpetwad, ja tema tutwa tee peale jõuab, tee peale, mida ta nii sagebasti läinud, kui tema naene veel elas, ja jõuab sedusfäässe. Ta läheb seda teed edasi. Ja tema on matuseaja peal.

Robilisel salmulünjal laseb ta põlvile, esimest korda. Rebi hajjendab ja tähed sätawad läheste puulehtedest läbi. Ta tahab palvetada — ta loeb „Vleie Issa“ palvet,